

Sygnatura akt XI C 427/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 20 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant: Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 08 września 2016r. we W.

sprawy z powództwa U. M., H. S.

przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę 10 500 zł.

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powódek U. M. i H. S. kwoty po 3583,47 zł. (trzy tysiące pięćset osiemdziesiąt trzy złote czterdzieści siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 3422,33 zł. od dnia 27 października 2014r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 79,95 zł. od dnia 24 lutego 2015r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 81,19 zł. od dnia 5 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódek kwoty po 1471 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki U. M. kwotę 811,40 zł. tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego.

Sygn. akt XI C 427/15

UZASADNIENIE

Powódki U. M. i H. S. pozwem z dnia 2 marca 2015r. domagały się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. kwot po 5250 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 5170,05 zł. od dnia 27 października 2014r. do dnia zapłaty i od kwoty 79,95 zł. od dnia 24 lutego 2015r do dnia zapłaty oraz przyznania kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powódki U. M. i H. S. na podstawie umowy przeniesienia wierzytelności z dnia 30 stycznia 2015 roku nabyły od D. P. wszelkie wierzytelności, jakie mu przysługiwały od strony pozwanej w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 10 września 2014 roku. D. K. był upoważniony do podpisania w/w umowy w imieniu powódek. Powódki dochodzą zapłaty należnego odszkodowania za szkodę komunikacyjną powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 10 września 2014 roku na pojeździe marki N. o numerze rejestracyjnym (...), będącym własnością D. P.. Na podstawie decyzji z dnia 16 października 2014 roku pozwana ustaliła koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 7.288,70 złotych i taka też kwota została wypłacona na rachunek poszkodowanego. Bezsprzeczne jest zatem, iż strona pozwana jest co do zasady odpowiedzialna za szkodę powstałą w dniu 10 września 2014 roku.

(...) rzeczoznawca ustalił koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 19 488,07 zł.; koszt sporządzenia prywatnej opinii wyniósł 259,90 zł. Powódki wezwały stronę pozwaną do zapłaty kwoty 12 359,27 zł., bezskutecznie. Powódki wskazały, iż dochodzona niniejszym pozwem kwota w wysokości 10.500 zł. stanowi część kwoty należnej im z tytułu odszkodowania za poniesioną szkodę na pojeździe. W niniejszej sprawie powódki regulują szkodę z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku ubezpieczonego u pozwanej. Zgodnie z art. 363 k.c. poszkodowany posiada uprawnienie do żądania naprawienia szkody według swojego wyboru, a mianowicie poprzez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Nie ulega wątpliwości, iż do naprawy uszkodzonego pojazdu poszkodowanego należy zastosować części zamienne oryginalne sygnowane logo producenta pojazdu. Pozwana na żadnym etapie likwidacji szkody nie kwestionowała, aby w pojeździe tym były zamontowane części inne niż oryginalne sygnowane logo producenta pojazdu. W ocenie powódek do naprawy powinny być zatem zastosowane części zamienne oryginalne sygnowane logo producenta pojazdu. Powódki wskazały, iż naprawa uszkodzonego pojazdu powinna być przeprowadzona zgodnie z technologią producenta pojazdu. Jest to konieczne ze względu na jakość wykonanej usługi, ale także bezpieczeństwo w dalszej eksploatacji pojazdu. Powódki zastosowały średnie stawki za prace mechaniczno- blacharskie (100 zł/rbg) i lakiernicze (120 zł/rbg). Zastosowanie niższych stawek niż średnie nie kompensuje poniesionej przez poszkodowanego szkody.

Powódki dochodziły także zasądzenia od pozwanej Spółki kosztów sporządzenia prywatnej opinii w wysokości 159,90 złotych powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., gdzie wskazano, że „odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego ” (III CZP 24/04, lex 106617). Powódki nie posiadają wiedzy oraz odpowiednich urządzeń i programów specjalistycznych, by móc samodzielnie zweryfikować ustalenia pozwanej poczynione w toku procesu likwidacji szkody a zatem zlecenie sporządzenia prywatnej opinii było zatem konieczne i uzasadnione. Powódki poniosły koszty sporządzenia prywatnej opinii w kwocie 159,90 złotych.

Żądana pozwem kwota obejmująca koszty przedmiotowej naprawy oraz sporządzenia prywatnej opinii winna być zasądzona na rzecz powódek w częściach równych, zgodnie z art. 197 k.c.

Uzasadniając żądanie odsetek powódki wskazały, że domagają się odsetek ustawowych od kwoty 10.340,10 zł. liczonych od dnia 27 października 2014 roku do dnia zapłaty a opierają swe żądanie na przepisie art. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Poszkodowany zawiadomił pozwaną o szkodzie w dniu 26 września 2014 roku. Odszkodowanie powinno być wypłacone najpóźniej w dniu 26 października 2014 roku. Pozwana pozostaje więc w zwłoce od dnia 27 października 2014 roku. Odnośnie żądania zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 159,90 złotych (koszt prywatnej opinii), powódki liczą te odsetki od dnia następującego po upływie 7 dni od dnia sporządzenia wezwania do zapłaty z dnia 16 lutego 2015 roku, tj. od dnia 24 lutego 2015 roku.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew (k-23 i nast.) wniosła o oddalenie powództwa w odniesieniu do powódek. W pierwszej kolejności strona pozwana zaprzeczyła wszelkim wyraźnie nie przyznanym twierdzeniom powódek, jak również zakwestionowała roszczenie pozwu co do zasady jak i wysokości a także podniosła zarzut zapłaty kwoty 3.720.83 zł. Pozwana przeprowadzając postępowanie likwidacyjne wypłaciła na rzecz powódek, oprócz kwoty 7288,70 zł. wypłaconej w dniu 16.10. 2014r., dodatkowo , kwotę 3.720.83 zł. w dniu 18 marca 2015r. Powyższe czyni żądanie pozwu w zakresie zapłaty kwoty 3.720,83 zł całkowicie bezzasadnym albowiem powódki zostały w tym zakresie zaspokojone.

Niezależnie od podniesionego zarzutu zapłaty kwoty 3.720,83 zł. strona pozwana kwestionowała również żądanie pozwu w pozostałej części. W ocenie pozwanej roszczenie to jest bowiem całkowicie bezpodstawne. Strona pozwana potwierdziła, iż dniu 10 września 2014 r. miała miejsce kolizja drogowa z udziałem poszkodowanego D. P., będącego

właścicielem samochodu osobowego marki N. o nr rej. (...). Sprawca kolizji w chwili zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialność cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanej spółce. Pozwana przyjęła zgłoszenie szkody z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego oraz zarejestrowała szkodę pod numerem sprawy (...). W ramach przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwana zleciła podmiotowi zewnętrznemu dokonanie analizy kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, w rezultacie czego początkowo ustalono kwotę do wypłaty według kalkulacji w wysokości 7.288,70 zł. Następnie (na skutek odwołania powódek) po ponownym gruntownym przeanalizowaniu całego materiału dowodnego zgromadzonego w aktach postępowania likwidacyjnego, a nadto na podstawie sporządzonego kosztorysu pozwana na mocy decyzji z dnia 18 marca 2015 r. przyznała na rzecz powódek dodatkowe odszkodowanie w wysokości 3.720,83 zł. Przedmiotowy kosztorys kosztów naprawy obejmował badanie zakresu niezbędnych prac naprawczych oraz zastosowanie stawek godzinowych robót naprawczych. Na podstawie powyższego kosztorysu ustalono finalnie kwotę należnego z tytułu naprawy pojazdu odszkodowania na łączną kwotę 11.009,53 zł. Mając na uwadze powyższe pozwana podnosi, że przyznała i wypłaciła powódkom łącznie kwotę 11.009,53 zł tytułem odszkodowania. Przyznane odszkodowanie w pełnej wysokości wypłacone zostało przelewem na rachunek bankowy wskazany przez powódki. Kwota należnego odszkodowania oszacowana została po gruntownej i pełnej analizie wyczerpująco zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, obejmującego dokumentację fotograficzną uszkodzeń pojazdu, protokół szkody w pojeździe oraz kosztorys naprawy pojazdu mechanicznego. W ocenie pozwanej postępowanie likwidacyjne przeprowadzone zostało w sposób prawidłowy i wyczerpujący, co z kolei uzasadnia tezę, że kwota przyznanego i wypłaconego powódkom świadczenia odpowiada rozmiarom doznanej szkody majątkowej, a tym samym stanowi pełną i kompleksową rekompensatę z tytułu uszkodzeń pojazdu mechanicznego marki N.. Mając na uwadze, że wypłacona przez pozwaną kwota odszkodowania wyczerpuje wszelkie roszczenia powódek pozostające w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 10 września 2014 r. - w odniesieniu do treści żądania pozwu — strona pozwana podnosi, iż jest ono bezpodstawne i nie znajduje jakiegokolwiek oparcia w stanie faktycznym sprawy.

Odnosząc się do dokumentacji zaofiarowanej przez stronę powodową jako kluczowy dowód wysokości formułowanego pozwem roszczenia z tytułu odszkodowania, tj. kalkulacji naprawy pozwana wskazała, że w/w dokument nie stanowi dowodu na wysokość poniesionej przez powódek szkody a wyłącznie dokument prywatny więc strona pozwana kwestionuje wartość szkody wynikającą z powyższych wyliczeń, ponadto powódki do chwili obecnej nie przedłożyły żadnych dokumentów opisujących poniesione w związku z naprawą pojazdu koszty; w takim stanie rzeczy brak jest obiektywnych podstaw ku temu. aby ustalić koszty usunięcia skutków przedmiotowej szkody na poziomie znacznie przekraczającym kwotę przyznanego i wypłaconego odszkodowania.

Strona pozwana wskazała, że w ramach obowiązku naprawienia szkody pozwana zobowiązana jest jako ubezpieczyciel do zwrotu wyłącznie koniecznych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków, co potwierdza Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 czerwca 2001 r., sygn. akt V CKN 266/00. Powyższe stoi w ewidentnej sprzeczności z żądaniem dotyczącym uwzględnienia naprawy uszkodzonego pojazdu wyłącznie przy użyciu części oryginalnych sygnowanych znakiem producenta. Nic może zostać za ekonomiczne zasadne użycie do naprawy jedynie takich części, podczas gdy do obrotu powszechnego dopuszczone są pełnowartościowe i posiadające stosowne certyfikaty części o porównywalnych parametrach użytkowych i estetycznych, lecz o znacznie niższych cenach. Wiadomym jest, że ceny części produkowanych przez producenta pojazdu są co do zasady zdecydowanie wyższe od cen części zamiennych, choć nie gwarantuje to ich lepszej jakości. Tymczasem trwałość, funkcjonalność, jak również estetyka wykonania alternatywnych części zamiennych nie odbiega w żadnej mierze od tej, którą można przypisać częściom pochodzącym od producenta. Zauważyć ponadto należy, iż uszkodzony pojazd jest eksploatowany już od 2006 r. i wskutek naprawy pojazdu częściami jedynie oryginalnymi wartość rynkowa pojazdu powoda zdecydowanie przewyższy tę, którą posiadał przed wystąpieniem zdarzenia powodującego szkodę. W tym stanie rzeczy pozwana nie znajduje uzasadnienia dla zastosowania przy naprawie pojazdu powódek jedynie nowych części oryginalnych. Dodatkowo odnosząc się natomiast do roszczenia odszkodowawczego tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy na kwotę 159,90 zł. strona pozwana wskazała, iż zasadność poniesienia przedmiotowych kosztów nie została w żaden sposób przez powódki wykazana, a co za tym idzie brak jest podstaw do domagania się ich zwrotu. Fakt, że powódki zdecydowały się dokonać oceny zakresu uszkodzeń pojazdu zlecając sporządzenie prywatnej opinii w żaden

sposób nie przesądza jeszcze o tym, że i koszty sporządzenia takiej opinii miałyby zostać rekompensowane w ramach postępowania likwidacyjnego. Wobec powyższego stwierdzić więc należy, iż żądanie zapłaty odszkodowania w tym zakresie jest całkowicie bezpodstawne albowiem należność ta nie stanowi należności podlegającej zwrotowi w ramach obowiązku naprawienia szkody. Biorąc pod uwagę niniejsze brak jest podstaw również do zasądzenia przedmiotowej kwoty.

W piśmie z dnia 5 kwietnia 2016r. (k-72 i nast.) powódki wniosły o zasądzenie na ich rzecz od strony pozwanej (...) S. A. V. (...) z siedzibą w W. kwot po 3.583,47 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 3.422,33 złotych od dnia 27 października 2014 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 79,95 złotych od dnia 24 lutego 2015 do dnia zapłaty,

- od kwoty 81,19 złotych od dnia złożenia niniejszego pisma do dnia zapłaty,

oraz zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powódek kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w tym między innymi kwot po 262,50 złotych tytułem opłaty od pozwu, kwot po 1.200 złotych tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego, kwot po 8,50 złotych tytułem opłaty skarbowej od składanego pełnomocnictwa, kwoty 1.000 złotych jako wpłaconej zaliczki na rzecz biegłego przez U. M..

Powódki cofnęły pozew w pozostałej części i uwagi na zapłatę przez pozwaną już po wytoczeniu powództwa i wniosły o umorzenie postępowania w tym zakresie i obciążenie pozwanej kosztami jako strony przegranej proces.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 września 2014r. na skutek kolizji drogowej uszkodzony został pojazd marki N. o numerze rejestracyjnym (...), będącym własnością D. P.. Sprawca kolizji posiadał zawartą ze stroną pozwaną umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

bezsporne

W dniu 29 września 2014r. poszkodowany D. P. zgłosił stronie pozwanej szkodę. W dniu 16 października 2014r. strona pozwana ustaliła koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 7 288,70 zł. i taka kwota została wypłacona poszkodowanemu.

Bezsporne a ponadto

Dowód: analiza kosztów naprawy sporządzona przez Spółdzielnię Usługową (...) w W., operat szkody komunikacyjnej z dnia 16 października 2014r. - w aktach szkody nr 2024-27- (...);

W dniu 30 stycznia 2015r. pomiędzy powódkami U. M. i H. S. a D. P. zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności, na mocy której cedent zbył odpłatnie na rzecz cesjonariuszek wierzytelności, jakie przysługują mu od (...) S. A. V. (...) z siedzibą w W. w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 10 września 2014r., w wyniku której uszkodzony został pojazd marki N. o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 19 lutego 2015r. o cesji powiadomiona została strona pozwana; jednocześnie powódki wezwały stronę pozwaną do zapłaty kwoty 12 359,27 zł. stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą wypłaconego D. P. odszkodowania a odszkodowania należnego w kwocie 19 488,07 zł. , która to kwota została wskazana przez niezależnego rzeczoznawcę, któremu powódki zleciły wykonanie kalkulacji naprawy szkody. Powódki uiścili kwotę 159,90 zł. z tytułu kosztów kalkulacji sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę.

Dowód: umowa przeniesienia wierzytelności z dnia 30 stycznia 2015r. k – 9-10;

kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 13 lutego 2015r., wezwanie do zapłaty, faktura VAT nr (...) z dnia 13 lutego 2015r. k – w aktach szkody nr 2024-27- (...);

Na mocy decyzji z dnia 19 marca 2015r. przyznała na rzecz powódek dodatkowe odszkodowanie w wysokości 3.720,83 zł.

Bezsporne a ponadto dowód:

- operat szkody komunikacyjnej z dnia 19 marca 2015r. k - w aktach szkody nr 2024-27- (...)

Koszt naprawy pojazdu marki N. o numerze rejestracyjnym (...) według średnich stawek roboczogodzin dla prac mechanicznych, blacharskich i lakierniczych dla warsztatów nieautoryzowanych przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych wynosił brutto 17 854,19 zł. brutto. Naprawa w odniesieniu do przedmiotowego pojazdu była możliwa i ekonomicznie uzasadniona.

Dowód: - opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej P. S. z dnia 9 stycznia 2016r. k – 53-63.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Samoistnym źródłem zobowiązania jest na ogół fakt wyrządzenia szkody, za którą zgodnie z przepisami ustawy określona osoba ponosi odpowiedzialność. Treścią nowo powstałego stosunku jest uprawnienie do uzyskania odszkodowania i odpowiadający temu uprawnieniu obowiązek naprawienia szkody, zwany reżimem odpowiedzialności ex delicto. Zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego powód mógł domagać się odszkodowania za wyrządzoną szkodę według swojego wyboru od sprawcy, ubezpieczyciela, jak również od obu łącznie. Współodpowiedzialność wskazanych podmiotów ma charakter in solidum. Cechą charakterystyczną tego typu odpowiedzialność jest obowiązek zaspokojenia tego samego roszczenia odszkodowawczego, wynikającego jednak z innych tytułów prawnych. Zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nakłada na ubezpieczyciela obowiązek naprawienia szkody w sytuacji wystąpienia wskazanego w przedmiotowej umowie wypadku. Odpowiedzialność ubezpieczyciela względem poszkodowanego oparta jest na wiążącej umowie z ubezpieczającym. Przesłanką zatem powstania obowiązku świadczenia przez ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 § 1 k.c.) jest stan odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej. Zgodnie bowiem z dyspozycją przytoczonego przepisu przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z § 2 art. 822 umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. W oparciu zaś o § 4 uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Przesłankami odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego, które warunkują powstanie obowiązku naprawienia szkody w rozumieniu przepisów reżimu deliktowego są: szkoda rozumiana jako doznany uszczerbek w dobrach osoby poszkodowanej, zdarzenie wywołujące szkodę pojmowane jako działanie lub zaniechanie określonego działania, jak również związek przyczynowy pomiędzy szkodą, a zdarzeniem. Pierwsza grupa przepisów na której oparta została odpowiedzialność w przedmiotowej sprawie to odpowiedzialność na zasadzie winy. Zgodnie z dyrektywą przepisu art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przytoczony przepis statuuje więc zasadę winy przyznając jej pierwszeństwo przed innymi zasadami odpowiedzialności. Jednocześnie możliwość przypisania winy uwarunkowana jest ustaleniem zaistnienia wszystkich trzech przesłanek odpowiedzialności, a więc wystąpienia szkody, zdarzenia oraz zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą, a zdarzeniem. Przy czym zdarzenie wywołujące szkodę, z którym ustawa wiąże odpowiedzialność sprawcy rozumiany jest jako czyn własny noszący znamiona winy w znaczeniu obiektywnym. Oznacza to bezprawność postępowania, zatem działanie bądź też zaniechanie, które narusza określone reguły postępowania (nakazy albo zakazy), jak również w

znaczeniu subiektywnym, czyli wadliwością działania sprawcy: wyrażający stronę podmiotową związaną z elementem przewidywania i skutku. Zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. ciężar dowodu co do wszystkich wskazanych powyżej przesłanek spoczywa na stronie powodowej.

Nadmienić należy, iż w przypadku samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego ustawodawca wprowadził zastrzony reżim odpowiedzialności oparty na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c.). Jednakże § 2 wskazanego przepisu przewiduje, iż w sytuacji zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód wyłącznie na zasadach ogólnych, a więc odpowiedzialność tych podmiotów oparta jest na zasadzie winy.

Mając powyższe na uwadze w przedmiotowej sprawie podstawą rozstrzygnięcia były przepisy dotyczące odpowiedzialności na zasadzie winy i w przedstawionym zakresie należało dokonać oceny odpowiedzialności cywilnej uczestników zdarzenia, a zatem pośrednio również odpowiedzialność ubezpieczyciela występującego w niniejszej sprawie w charakterze strony pozwanej.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowego powództwa, w szczególności odnoszące się do odpowiedzialności strony pozwanej za powstałą w wyniku zdarzenia komunikacyjnego szkodę, jak również uprawnienie powódek do dochodzenia roszczeń z tego tytułu były bezsporne. Sporna pomiędzy stronami była natomiast wysokość odszkodowania tj. wydatków, jakie należy ponieść celem przywrócenia samochodu marki N. o numerze rejestracyjnym (...) do stanu sprzed zdarzenia w szczególności w odniesieniu do zakresu uszkodzeń pozostających w związku ze zdarzeniem z dnia 10 września 2014r.

Odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę znajduje podstawę w art. 822 k.c., świadczenie ubezpieczyciela obejmuje natomiast obowiązek zapłaty sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.), natomiast wysokość odszkodowania ustalona winna być zgodnie z art. 363 k.c.

Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody, wyrażonej w art. 361 § 2 k.c., poszkodowany może domagać się od odpowiedzialnego podmiotu (ubezpieczyciela) odszkodowania, które obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł. W takim przypadku naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę uszczerbku jakiego doznał poszkodowany, obejmującą wszelkie koszty niezbędne do poniesienia celem przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego.

Powódki zgodnie z rozkładem ciężaru dowodowego wniosły o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdu marki N. o numerze rejestracyjnym (...) do stanu sprzed zdarzenia. Sąd uznał, iż rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych i na podstawie art. 278 § 1 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej.

W przedmiotowej sprawie biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych mgr inż. P. S. sporządził opinię sądową pisemną, która nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sporządzona przez biegłego sądowego opinia została oceniona przez Sąd na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak również ustosunkowania się biegłego do wynikających z dowodów faktów, mogących stanowić podstawę ocen zawartych w opinii oraz czy opierając się na tym materiale w sposób logiczny i jasny przedstawiony został tok rozumowania prowadzący do sformułowanych w opinii wniosków. Sąd ocenił powyższą opinię w zakresie jej zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej.

Sąd uznał, iż sporządzona przez biegłego opinia pisemna została sporządzona w sposób wyczerpujący, zrozumiały, rzetelny, jak również jasny i logiczny. W opracowanej opinii pisemnej z dnia 9 stycznia 2016r. biegły wskazał podstawę wydania opinii, stan faktyczny stanowiący podstawę wydanej opinii oraz w sposób wyczerpujący opisał metodę i sposób przeprowadzenia badania tj. w sposób logiczny wskazał przyczyny powstania zdarzenia oraz metodę wyliczenia a także wskazał, z jakich przyczyn nie uwzględnił wszystkich uszkodzeń zgłoszonych do naprawy. Biegły

jasno sformułował wnioski wyprowadzone z części opisowej w sposób, który umożliwił sprawdzenie logicznego toku rozumowania. Wskazać także należy, że opinia nie była kwestionowana przez strony.

Na podstawie powyższej opinii Sąd ustalił, iż w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 10 września 2014r. samochód D. P. marki N. o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu i koszt naprawy według średnich stawek roboczogodzin dla prac mechanicznych, blacharskich i lakierniczych dla warsztatów nieautoryzowanych przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych wynosił brutto 17 854,19 zł. Naprawa pojazdu powinna obejmować oryginalne części zamienne a w odniesieniu do przedmiotowego pojazdu była możliwa i ekonomicznie uzasadniona.

Biorąc powyższe pod uwagę ostatecznie Sąd przyjął średnią stawkę prac blacharskich w wysokości 100 zł. i lakierniczych w wysokości 120,00 zł oraz uznał, iż naprawy przywracające samochód powoda do stanu sprzed zdarzenia drogowego można dokonać przy zastosowaniu części oryginalnych. Sąd określając koszty naprawy uszkodzeń samochodu powstałych wskutek zdarzenia z dnia 10 września 2014 r. zastosował, w ślad za biegłym, ceny oryginalne części zamiennych, bez ich obniżenia, na datę zdarzenia. Jak wskazał biegły w opinii takie rozstrzygnięcie winno być uzasadnione tym, że w aktach sprawy brak jest jakichkolwiek informacji, aby pojazd posiadał części inne niż oryginalne. W związku z tym koszt naprawy pojazdu stanowiący o wartości odszkodowania w niniejszej sprawie obejmuje ceny oryginalnych części zamiennych, bez ich obniżania. Sąd nie znalazł natomiast podstawy do przyznania odszkodowania przy zastosowaniu części tzw. zamienników. Poszkodowany ma bowiem prawo do wyboru rodzaju części jakich użyje do naprawy pojazdu. Brak jest tym samym podstaw do wywiedzenia w stosunku do poszkodowanego obowiązku wykorzystania alternatywnych części zamiennych. Zgodnie bowiem z wyrokiem SN z dnia 5 listopada 1980 r. w sprawie III CRN 223/80, przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego. Konsekwencją czego jest obciążenie tymi wydatkami podmiotu odpowiedzialnego za szkodę. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał za bezpodstawne twierdzenia strony pozwanej zawarte w odpowiedzi na pozew, iż użycie alternatywnych części zamiennych w naprawie uszkodzonego pojazdu w pełni pozwala na przywrócenie samochodu do stanu sprzed szkody z zachowaniem wszelkich standardów bezpieczeństwa i jakości.

Wskazać należy również, iż zwiększenie wartości rzeczy (samochodu) po naprawie można by uwzględnić tylko wówczas, gdyby chodziło o wykonanie napraw takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo ulepszeń w stosunku do stanu przed wypadkiem. (wyrok SN z dnia 5 listopada 1980 r., III CRN 223/80). Przytoczone stanowisko Sądu Najwyższego w sposób jednoznaczny wskazuje, iż poszkodowany ma prawo nabyć części oryginalne jeżeli ich użycie jest niezbędne dla naprawienia uszkodzonej rzeczy. Ponadto naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania. Mając powyższe na uwadze Sąd ustalił wysokość kosztu naprawy samochodu marki N. o numerze rejestracyjnym (...) na kwotę 17 854,19 zł. brutto.

Wobec okoliczności, że kwota 7.288,70 złotych została zapłacona na etapie likwidacji szkody, a kwota 3.720,83 zł. została wypłacona powódkom w dniu 19 marca 2015 roku, do zapłaty pozostaje na rzecz powódek kwota 6.844,66 zł. dla obydwu powódek, a zatem po 3.422,33 zł. na każdą z nich (17.854,19 zł. - 7.288,70 zł. - 3.720.83 zł.= 6.844,66 zł.) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 października 2014r. do dnia zapłaty. Na uwzględnienie zasługuje także żądanie powódek zasądzenia na ich rzecz kwot po 81,19 zł. tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty 3.720,83 zł. od dnia 27 października 2014 roku do dnia 19 marca 2015 roku wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 5 kwietnia 2016r. (data zgłoszenia zadania w zakresie skapitalizowanych odsetek) do dnia zapłaty. Zgodnie z dyspozycją art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przytoczony przepis jest więc podstawą orzeczenia odsetek od dochodzonej należności głównej. Natomiast zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Mając

powyższe na uwadze Sąd uznał za zasadne żądanie powódek co do zasądzenia ustawowych odsetek od liczonych od dnia 27 października 2014r. do dnia zapłaty; zgłoszenie szkody miało miejsce w dniu 26 września 2014r. a więc powódkom należne są odsetki liczone od dnia następnego po upływie 30 dniowego terminu od zgłoszenia szkody. Na uwzględnienie zasługuje także żądanie powódek co do zasądzenia od strony pozwanej kwot po 79,95 zł. z tytułu kosztów opinii rzeczoznawcy, która zlecona została przez powódki przed wytoczeniem powództwa. Sąd podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., cytowanej przez powódki w pozwie. Powódki, jako osoby nie posiadające wiedzy oraz odpowiednich urządzeń i programów specjalistycznych, by móc samodzielnie zweryfikować ustalenia pozwanej poczynione w toku procesu likwidacji szkody, słusznie zleciły sporządzenie prywatnej opinii a koszty tej opinii pozostają w związku przyczynowym ze szkodą komunikacyjną z dnia 10 września 2014r. Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w pkt I sentencji.

Wobec cofnięcia przez powódki pozwu w pozostałym zakresie i wyrażenia zgody na powyższe przez stronę pozwaną (protokół rozprawy z dnia 10 maja 2016r. k – 82) rozstrzygnięcie w pkt II sentencji oparto na zasadzie przepisu art. 355 kpc.

O kosztach orzeczono na zasadzie przepisu art. 98 kpc. Słusznie wskazują powódki, że skoro zapłaciła kwoty 3.720,83 zł. nastąpiła już po złożeniu pozwu, to strona pozwana jest stroną przegrywającą proces, a więc winna zwrócić na rzecz powódek koszty niezbędne do celowego dochodzenia ich praw, które zostały określone w pozwie i które to koszty zostały przez stronę powodową poniesione. Ponadto strona pozwana dała powód do wytoczenia niniejszego powództwa, a zapłata części należności głównej nastąpiła po wniesieniu pozwu. Na zasądzoną kwotę po 1471 zł. składa się: kwota 1200 zł. z tytułu 1/2 części wynagrodzenia pełnomocnika, kwota 262,50 zł. z tytułu 1/2 części opłaty od pozwu oraz kwota 8,50 zł. z tytułu 1/2 części opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wobec okoliczności, że powódka U. M. uiściła kwotę 1000 zł. z tytułu zaliczki na wynagrodzenie biegłego a koszty opinii wyniosły 811,40 zł., na zasadzie przepisu art. 98 kpc należy jest powódce zwrot tej kwoty od strony pozwanej.